

Faig tard. Avui no obriré la botiga a l'hora. Aquesta nit ha estat llarga. No hem dormit gaire estona. La visita d'en Jordi ahir ens ha trasbalsat un xic.

L'Oriol ha tirat la tovallola, ja no li queden forces per seguir lluitant. El cap clar i el cor espès.

Des de que vam sortir de l'Hospital de Barcelona, l'Oriol es va negar en rodó a rebre visites. El seu aspecte era famolenc, havia perdut 30 quilos i ja no podia ni caminar. Ell que havia estat l'ànima de les festes, una au nocturna plena de vitalitat i energia ara es veia postrat en un llit, lligat i endollat sovint al sèrum que el mantenia lligat a la vida. Si d'això se'n pot dir vida.

Va demanar als seus amics que respectessin la seva decisió i que el recordessin com era abans que el maleit VIH entrés en les nostres vides.

Ahir, però, al despertar-se va demanar que volia veure al Jordi. El Jordi. No era un dels seus amics de la infància. Però les circumstàncies els havien portat a compartir moments durs que van ser l'inici d'una forta amistat, una complicitat que anava més enllà de la companyonia.

Presumit com era, l'Oriol em va dir que es volia dutxar i afaitar. El vaig agafar a coll i el vaig posar a la banyera. El seu metre noranta feia difícil les dues coses, però la situació, lluny de ser patètica, es va convertir en un moment de complicitats. Després va ser l'hora de l'afaitada. Jo que no havia fet mai em vaig sentir de cop i volta com el "barbero de Sevilla". Van passar més de 2 hores entre acudits i rialles....feia temps que ja no rèiem.

Li vaig fer un lleuger massatge. El seu cos s'esmunyia entre els meus dits com una tela esfilagarsada. La pell, enganxada als ossos, anunciaven un final proper que jo era incapaç de veure.....la cura arribaria aviat.

Passades les 8 del vespre, va arribar el Jordi i l'Oriol em va demanar si els podia deixar sols. Fou ja passades les 10 quan el Jordi marxava, els ulls negats, el cap cot. No va ser fins uns quants dies després que el Jordi em va explicar de què havien estat parlant.

És tard. Avui obro la botiga mitja hora tard. No passa ni un quart d'hora que sona el telèfon. L'Oriol em reclama, em vol al seu costat. Corro. Els carrers s'allarguen al meu pas mentre sento dins meu que estic a punt de perdre un tros de mi. Per fi, arribo a casa, pujo els graons de 2 en 2, entro a l'habitació, l'Oriol gira lentament el cap i m'allarga la ma.

Li agafo la ma, m'estiro al seu costat i ens abracem. L'acaronem aguantant el plor mentre ell, molt fluixet, em demana que no plori, que recordi tots els bons moments compartits, que m'estima, em felicita pel meu aniversari (és d'aquí a 3 dies) i tot seguit em diu que no pot més, que no vol patir més i que tot s'ha acabat.....i.....l'últim alè.

Tot al voltant comença a girar, el moment real desapareix; veig el dia que ens vam casar, la il·lusió de la nostra llar, les barbacoes amb els amics, el viatge a Marràqueix...

Miro l'Oriol de nou, no es mou, no respira, el seu cos es deixa caure sobre la meva falda, la seva cara es relaxa.....somriu. Ja no hi ha dolor, només silenci.

Massa d'hora per patir, massa d'hora per morir. El rellotge s'ha aturat però a fora tot segueix el seu ritme vertiginós.

Ja no corro, ja no faig tard...